

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΚΚΑ
1198

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ 21 - 0122

«Οὐκ ἀρνησάμεθά σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΑΝΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2024, ΕΤΟΣ 74^{ΟΝ}, ΑΡ. ΦΥΛ. 1040 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82), ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Ἡ Διακήρυξις τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου τοῦ ἐν Πάρνηθι

Ἡ Διακήρυξις τῆς ἁγιότητος τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου τοῦ ἐν Πάρνηθι

ΜΕΣΑ σέ ἀναστάσιμη ἀτμόσφαιρα πραγματοποιήθηκε ἡ Ἐπίσημος Τελετὴ τῆς Ἁγιοκατατάξεως τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου τοῦ ἐν Πάρνηθι, ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, τὸ Σάββατο 26-05/8-06-2024.

Ἀφ' ἑσπέρας ψάλλθηκε ὁ Μέγας πολυαρχιερατικὸς Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, Δημητριάδος κ. Φωτίου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καθὼς καὶ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Σωζοπόλεως κ. Σεραφεῖμ (τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας), Ταλαντίου κ. Καλλινίκου καὶ Ἀστορίας κ. Βενεδίκτου ἐξ Η.Π.Α.

Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Χρυσόστομος ἐκφώνησε ἐόρτια ὁμιλία.

Ἀνήμερα, στὸν Ὁρθο χοροστάτησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος καὶ ἐν συνεχείᾳ προέστη τοῦ πολυαρχιερατικοῦ συλλείτουργου μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ οἰκείου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου

Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, καθὼς καὶ τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Σωζοπόλεως κ. Σεραφεῖμ (τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας), Ταλαντίου κ. Καλλινίκου καὶ Ἀστορίας κ. Βενεδίκτου.

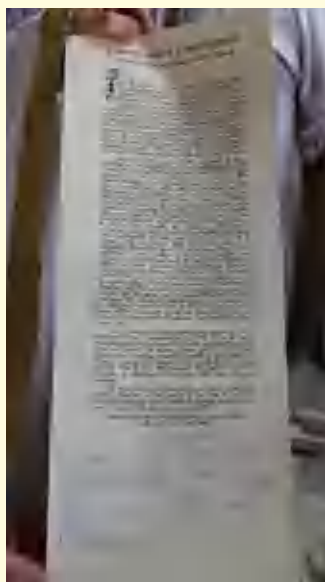

Ἐψαλλε ὁ καλλίφωνος χορὸς τῶν μοναζουσῶν τῆς Μονῆς.

Στὸ Κοινωνικὸ τὸν πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας ἐκφώνησε ὁ Θεοφιλέστατος κ. Καλλίνικος ἀναφερόμενος στὴν ἱστορικὴ καθιέρωση τῶν ἑορτῶν τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Ἁγίων, στὰ κριτήρια τῆς Ἀγιότητος καὶ τέλος στὴν προσωπικότητα τοῦ Ὁσίου Γερωνύμου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, πραγματοποιήθηκε ἡ Τελετὴ Διακηρύξεως τοῦ νέου Ὁσίου τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀφοῦ ἀνεγνώσθη ἡ Πρᾶξις Ἀγιοκατατάξεως ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Φωτίου, ἐν συνεχείᾳ ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Κάρας τοῦ Ὁσίου καὶ τῆς εὐτρεπισμένης Εἰκόνας του, ψαλλομένου τοῦ Ἀπολυτικίου καὶ στίχων τῆς Δοξολογίας, ὁ Μακαριώτατος μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων ὑπέγραψαν διαδοχικῶς τὴν Πρᾶξιν καὶ ὁ Μακαριώτατος εὐλόγησε σταυροειδῶς μὲ τὴν Ἁγία Κάρα τὸν πιστὸ λαό, πὸν εἶχε προσέλθει παρὰ τὴν μεγάλη ζέση πὸν ἐπικρατοῦσε.

Ἐν κατακλείδι, πραγματοποιήθηκε Ἱερὰ Λιτανεία τῶν χαριτόβρυτων Λειψάνων καὶ τῆς Εἰκόνας τοῦ Ἁγίου τοῦ ἐν Ὁσίοις πατρὸς ἡμῶν Γερωνύμου πέριξ τῆς Μονῆς καὶ ἡ Ἀπόλυσις. Τέλος δὲ ἡ φιλόξενος Ἀδελφότης ὑπὸ τὴν Γερόντισσα Ἰουστίνη Μοναχὴ παρέθεσε τράπεζα πρὸς τὸν κληρὸ καὶ τὸν λαό.

ΕΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

**Ανακοίνωσις Αποφάσεων Ἱερᾶς Συνόδου
1ης / 14ης Μαΐου 2024**

Τὴν Τρίτην, 01/14 Μαΐου 2024, συνήλθεν εἰς δωδεκάτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῆ συμμετοχῇ ἐτέρων ἑπτὰ Ἀρχιερέων, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Απεφασίσθη ἡ δυνατότης τῆς συμμετοχῆς τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων εἰς τὰς συνθέσεις τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων ὡς ἀναπληρωματικῶν μελῶν.
2. Ὁ Σεβασμ. Μεθώνης ἐνημέρωσε τὸ Ἱερὸν Συνοδικὸν Σῶμα περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῦ ἐν Σερβίᾳ.
3. Απεφασίσθη ἡ αὐστηροποίησις τῶν διαδικασιῶν ἀποδοχῆς κληρικῶν προερχομένων ἐκ σχισμάτων. Αἱ αἰτήσεις προσχωρήσεως μετὰ τὴν ἀρχικὴν ἀποδοχὴν αὐτῶν καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν στοιχείων τοῦ αἰτούντος, θὰ ἀπαιτοῦν ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὴν ἐπομένην Συνεδρίαν, πρὶν νὰ τελεσθῇ οἰαδήποτε πράξις ἀποκαταστάσεως.
4. Παρεπέμφθησαν εἰς τὸ Πρωτοβάθμιον διὰ Πρεσβυτέρους Συνοδικὸν Δικαστήριον δύο Κληρικοί εἰς τοὺς ὁποίους θὰ σταλῇ κλήσις εἰς ἀπολογία.
5. Ἐνημερωθεῖσα περὶ διαφόρων σχολίων τὰ ὁποῖα κυκλοφοροῦν εἰς τὸ διαδίκτυον, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνιστᾷ ὅπως οἱ πιστοὶ ἀντλοῦν τὴν πληροφόρησιν αὐτῶν ἐκ σοβαρῶν πηγῶν καὶ ὄχι ἐξ ἱστολογίων, τὰ ὁποῖα καταγράφουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν συντακτῶν αὐτῶν καὶ πολὺ συχνὰ παρερμηνεύουν πρόσωπα καὶ γεγονότα.
6. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερα ἅτινα ζητήματα τρεχούσης φύσεως. Μετὰ τῆς Συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, συνήλθε τὸ Πρωτοβάθμιον διὰ Πρεσβυτέρους Συνοδικὸν Δικαστήριον καὶ ἐπέβαλεν τὸ ἐπιτίμιον τῆς καθαιρέσεως εἰς τὸν πρ. Πρεσβύτερον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κανάγκα Κογκὸ Συμφοριανὸν Καλούμπι, ὡς ἀρνηθέντος τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ, αὐτο-αποσηματισθέντος καὶ προσχωρήσαντος εἰς τὴν καινοτόμον ἐκκλησίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

**Ανακοίνωσις Αποφάσεων Ἱερᾶς Συνόδου
5ης / 18ης Ἰουνίου 2024**

Τὴν Τρίτην, 05/18 Ἰουνίου 2024, συνήλθεν εἰς δεκάτην τρίτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῆ συμμετοχῇ ἐτέρων ὀκτῶ Ἀρχιερέων, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν Κληρικὸν τινὰ πρὸς παροχὴν ἐξηγήσεων καὶ καθοδήγησε τοῦτον πρὸς ἐπανόρθωσιν κακῶς πραχθέντων.
2. Ὁ Σεβασμ. Δημητριάδος ἀνεφέρθη εἰς ζητήματα τῆς Ἱεραποστολῆς ἐν Ἰνδονησίᾳ καὶ ἔλαβεν ὁδηγίαν διὰ περαιτέρω χειρισμούς.
3. Ἐγένετο ἀποτίμησις τῆς τελετῆς Ἀγιοκατατάξεως τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου τοῦ ἐν Πάργῃ.
4. Ἐνημερώθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Δημητριάδος περὶ τῶν συζητηθέντων εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου Ἀμερικῆς.
5. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερα ἅτινα ζητήματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

**Ὁμιλία Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου
εἰς τὸ Συνοδικὸν Συλλεΐτουργον τῆς Ἁγιοκατατάξεω
τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου τοῦ ἐν Πάρνηθι**

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς
Ἀχαρναί Ἀττικῆς
Σάββατον, 26-05/08-06-2024

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. Καλλίνικε,

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρ-
χα τῆς Θεοσώστου Ἱερᾶς
Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ
Φυλῆς κ. Κυπριανέ,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Τίμιον Πρεσβυτέριον,

Σεπτῆ διακονία,

Ὁσιώταται Μοναχαί,

Λαε τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε,

Ἡ Τιμὴ τῶν Ἁγίων
στήν μακραίωνη πορεία
τῆς Ἐκκλησίας μας ἦταν
πάντοτε χαρμόσυνο καὶ
εὐλογημένο γεγονός. Ἡ Ἐκκλησία παρατηροῦσε
τὴν τιμὴ καὶ δόξα μὲ τὴν ὁποῖαν περιέβαλε ὁ
εὐσεβῆς λαὸς τοῦ Θεοῦ, τοὺς φίλους τοῦ Θεοῦ,
τοὺς Ἁγίους. Αὐτὴ ἡ τιμὴ καὶ ἀναγνώριση τῶν
Ἁγίων ξεκίνησε ἀπὸ τὴν τιμὴ τῶν Μαρτύρων τῶν
πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, ὅπως ἀναφέρουν τὰ
Μαρτυρολόγια τῆς ἐποχῆς. Ἀπὸ τὴν στιγμή ὅπου
κάποιος Μάρτυρας, ἄνδρας ἢ γυναῖκα θυσιάσε
ἑαυτὸν γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν στιγμή
αὕτη ἐλάμβανε ἀναγνώριση καὶ τιμὴ Μάρτυρος καὶ
ἀναγραφόταν εἰς τὰ Δίπτυχα τῶν Ἁγίων.

Ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία διεμόρφωσε ἓνα ἰδιαί-
τερο κομμάτι τοῦ ἱστορικοῦ κλάδου τῆς, τὴν Ἁγιο-
λογία. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ἁγιολογίας ἀσχολήθηκε
ἀρχικῶς μὲ τὰ Μαρτύρια ἢ Πάθη, τὰ ὁποῖα ἦταν
αὐθεντικὲς περιγραφὰς τῶν μαρτυριῶν τῶν Ἁγί-
ων ὑπὸ αὐτοπτῶν καὶ αὐτηκόων μαρτύρων, μὲ τὰ
ἐπίσημα πρωτόκολλα ἢ τὰ πρακτικὰ δίκης τῶν
Μαρτύρων (acta proconsularia) ποὺ κατέγραψαν
οἱ ρωμαϊκὲς ἀρχές¹ καθὼς καὶ μὲ τὶς ἐκθέσεις, οἱ
ὁποῖες ἦταν σύντομες ἀναφορὲς εἰς μαρτύρια ἐντε-
ταγμένους εἰς εὐρύτερα ἱστορικὰ ἔργα². Αὐτὰ ἀποτε-
λοῦσαν κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνες
τὶς πηγὲς τῆς Ἁγιολογικῆς Ἐπιστήμης.

Ἐν συνεχείᾳ, ἄρχισαν νὰ
προστίθενται εἰς τὰ Μαρ-
τυρολόγια τῆς Ἐκκλησίας
καὶ νὰ συμπληρώνεται τὸ
Ἁγιολόγιό Της μὲ Προφή-
τας καὶ ἱερὲς προσωπικότη-
τες τῆς Βίβλου, Ἱεράρχας,
Ὁσίους καὶ Ἀσκητὰς, Ὁμο-
λογητὰς καὶ Δικαίους, Ἰσα-
ποστόλους καὶ Νεομάρτυ-
ρας, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ
κοσμοῦν τὸ Ἁγιολόγιο. Ἡ
ἀνάδειξη καὶ ἡ διακήρυξη
τῆς Ἀγιότητος τῶν Μαρ-
τύρων καὶ τῶν Ὁσίων,
φανερώνει τὸ μεγαλεῖο
τῶν φίλων τοῦ Θεοῦ, ὄλων
αὐτῶν ποὺ μὲ τὸ αἷμα τους,
τὴν ἀρετὴ τους καὶ τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία τους,
ἐδραΐωσαν, τίμησαν κὶ ἐδόξασαν τὴν Ἐκκλησία τοῦ
Χριστοῦ³. Ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ εἰς τὰ Πρα-
κτικὰ τῆς Τοπικῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου
ἐν ἔτει 1672 ὅτι «προσκυνοῦμεν δὲ τοὺς Ἁγίους, ὡς
ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναγωνισθέντας, καὶ μεσίτας αὐτοῦς
Θεῷ προβαλλόμεθα, ὡς φίλους Θεοῦ, καὶ παρη-
σίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένους, δι' αὐτῶν τὴν πρὸς
Θεὸν βοήθειαν ἐξαιτούμενοι»⁴.

Ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὁ μακαριστὸς
Καθηγητὴς κ. Πάσχος: «Ἡ Ἐκκλησία μας χτίζει
διὰ τοὺς Ἁγίους Ναοὺς καὶ τοὺς καθαγιάζει μὲ τὰ
ἱερὰ λείψανά τους, συνιστᾷ τὴν τιμητικὴ προσκύ-
νηση τῶν Εἰκόνων καὶ τῶν Λειψάνων τους, θεσπί-
ζει ἑορτὲς διὰ νὰ τιμήσει τὴν μνήμη τους, ἐγκρίνει
τὴ σύνταξη ἱερῶν ἀσματικῶν ἀκολουθιῶν διὰ τὰς
ἑορτὰς των, συνιστᾷ εἰς τοὺς πιστοὺς νὰ ψάλλουν
Παρακλήσεις ζητώντας τὴν πρεσβεία τους πρὸς
τὸν Θεὸ διὰ τὴν λύτρωση ἀπὸ τὰ ποικίλα δεινά, τὴν
ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τους καὶ τέλος νὰ πετύχουν
τὸ «μέγα ἔλεος» παρὰ Κυρίου Παντοκράτορος»⁵.

Καὶ βέβαια ἡ κορύφωση τῆς τιμῆς τῶν Ἁγίων
φαίνεται μέσα ἀπὸ τὴν τέλεση τῆς Θείας Εὐχαρι-

στίας κατά την γενέθλιο ημέρα των. Από τὰ πρῶτα χριστιανικὰ χρόνια οἱ χριστιανοὶ πίστευαν ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ Μάρτυρος βρίσκεται παρούσα τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, στὴν πνευματικὴ συνεστίαση τῆς κοινῆς τραπέζης⁶. Ἄλλωστε αὐτὴ ἡ πίστη εἰς τὴν ὄντολογικὴ παρουσία τῶν Ἁγίων εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Ευχαριστίας ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν μεταγενέστερη καθιέρωση τῆς λειτουργικῆς πρακτικῆς ἐξαγωγῆς μερίδων - ταγμάτων εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν Ἁγίων κατὰ τὴν Ἀκολουθία τῆς Προθέσεως, ὅπως διαμορφώθηκε καὶ ἀναφέρει πρῶτος χαρακτηριστικὰ τὸν 14ον αἰῶνα ὁ ἱερός Φιλόθεος ὁ Κόκκινος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Στὴν μακραίωνη πορεία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἄρχισαν νὰ διαμορφώνονται κάποια σημαντικὰ κριτήρια ἀγιότητος διὰ νὰ διαφυλαχθεῖ ἡ ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καθὼς καὶ ἡ ἀξιοπιστία εἰς τὴν διακήρυξη καὶ ἀναγνώριση νέων Ἁγίων. Τὰ βασικὰ κριτήρια τῆς Ἀγιότητος εἶναι: α) ἡ ἐνταξη στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἴτε μὲ τὸ ἱερὸ Βάπτισμα εἴτε μὲ τὸ Βάπτισμα τοῦ αἵματος, τὸ μάρτυριο, β) ἡ ὀρθὴ πίστη γ) ὁ ἅγιος καὶ ἐνάρετος βίος, δ) οἱ ἐξαιρετικὲς ὑπηρεσίαι καὶ προσφορὲς εἰς τὴν χριστιανικὴ πίστη καὶ ε) ἡ διενέργεια θαυμάτων.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀπόλυτα καὶ ἀδιαμφισβήτητα κριτήρια εἶναι ἡ ὀρθὴ πίστη, ἡ ὁποία βέβαια συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ὀρθὰ καὶ ἐνάρετα ἔργα. Αὐτὴ ἡ ὀρθὴ πίστη στοιχειοθετεῖται ἀπὸ τὴν γνήσια ἀποστολικὴ διδασκαλία καὶ παράδοση πού μεταδίδεται μέσῳ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἄχρι τῆς σήμερον. Ἡ ὑγιαίνουσα αὕτη ὀρθὴ διδασκαλία προϋποθέτει μεγάλους ἀγῶνες διὰ τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως, τὴν ἄσκηση τῶν ἀρετῶν, τὸ μυστικὸ βίωμα τοῦ θείου ἔρωτος, τὴν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη καὶ προσφορὰ στὸν συνάνθρωπο καὶ ἔχει ἐσχατολογικὴ διάσταση εἰς τὴν Ἐπουράνιον Βασιλεία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Μὲ τις ὡς ἄνω προϋποθέσεις ἡ Ἐκκλησία μας δὲν «ἀγιοποιεῖ», δηλαδὴ δὲν κατασκευάζει ἁγίους, ὅπως κάνει ἡ Δυτικὴ «Ἐκκλησία» ἀλλὰ καὶ δυστυχῶς οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων Οἰκουμενισταί, ἀπλῶς ἔρχεται ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Συνοδικῶς νὰ ἐπισφραγίσαι τὴν τιμὴ καὶ εὐλάβεια τοῦ ποιμνίου πρὸς αὐτοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν χάριν καὶ τὴν δωρεὰ τῆς Ἀγιότητος. Γι' αὐτὸ καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία χρησιμοποιεῖται ὁ ὅρος «διαπίστωση», «διακήρυξη» ἢ καὶ ἔτι καλύτερα «ἀναγνώρισις», μέσῳ τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐπισήμου Τελετῆς Ἀγιοκατατάξεως εἰς τὸ Ἀγιολόγιο τῆς Ὁρθοδοξίας⁷. Ἄρα ἡ κοινὴ συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐπισφραγίζει τις ἀρετές, τὰ θαύματα, τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγιότητα κάθε ἐναρέτως βιώσαντος καὶ κοιμηθέντος

χριστιανοῦ⁸.

Εἰς αὐτὰ τὰ κριτήρια στηριζομένη ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐπισφράγισε τὴν τιμὴ εἰς ἓνα νέο Ὅσιο, τὸν Ὅσιο Ἱερώνυμο τὸν ἐν Πάρνηθι, τὸν καὶ κτίτορα καὶ προστάτη τῆς σεβασμίας καὶ Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης. Προσωπικά, ἂν καὶ ὁ νεώτερος τῶν Ἀρχιερέων, ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ μικρὸ παιδί τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν εὐλάβεια τῶν προπατόρων μας γνησίων ὀρθοδόξων πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Ὁσίου Γέροντος Ἱερωνύμου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ εὐλογημένο αὐτὸ Μοναστήρι.

Ὁ Ὅσιος Ἱερώνυμος, γόνος τῆς εὐλογημένης καὶ λεβεντογέννας Κρήτης, γεννήθηκε ἐν ἔτει 1867. Ἐλαβε τὴν ἐγκύκλια μόρφωσίν του εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Χρυσοπηγῆς Χανίων. Ἐν ἔτει 1891, σὲ νεαρὰ ἡλικία εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, φλεγόμενος ὑπὸ θείου ἔρωτος, ἀφιερώθηκε εἰς τὸν Χριστὸ μεταβαίνοντας εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ δὴ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Παύλου, ὅπου ἐκάθη μοναχὸς καὶ ἀργότερα ἐν ἔτει 1897 ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ πρεσβύτερος. Ὁ Ὅσιος Ἱερώνυμος εἶχε μία συνταρακτικὴ Θεοτοκοφάνεια. Κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς πολὺ δυνατοῦ χειμῶνος, βρέθηκε ὁ μακάριος ἀποκλεισμένος ἀπὸ τὰ χιόνια εἰς τὸ Κάθισμα τῆς Παναγίας, ὅπου στερούμενος τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ἐπιβίωσιν, ἀξιώθηκε ἐμφανίσεως τῆς Ἐφόρου τοῦ Ἄθωνος Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία τὸν ἐστήριξε σωματικῶς καὶ πνευματικῶς καὶ τὸν παρηγόρησε μὲ λόγους ἐνθαρρυντικούς.

Ἐν ἔτει 1923 μία σοβαρὴ ἀσθένεια τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐξέλθει τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ νὰ μεταβεῖ εἰς Ἀθήνας πρὸς ἀναζήτησιν θεραπείας. Ὡς Κρητικὸς ἠύλαβετο τὴν Ἁγία Παρασκευή, ἡ εὐλάβεια δὲ αὐτὴ ἀυξήθηκε ἐν συνεχείᾳ λόγω τῆς ἀσθενείας του καὶ τὸν ὤθησε νὰ ιδρύσει Μονὴ ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἁγίαν. Ἀξιώθηκε μάλιστα νὰ ἴδει καὶ τὴν Ἁγία Παρασκευή, ἐντὸς τοῦ δυτικοῦ περιβόλου τῆς Μονῆς, ἐκεῖ ὅπου σήμερα ὑπάρχει Προσκυνητὰρι πρὸς τιμὴν Της.

Ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν διέπρεψε ὡς Ὁμολογητῆς τῆς Πίστεως, ὡς Φωτισμένος καὶ διορατικὸς Πνευματικὸς, ὡς Μέγας Διδάσκαλος τῆς ἐν Χριστῶ πνευματικῆς ζωῆς, ὡς γνήσιος συνεχιστῆς τῆς Ἀγιορείτικῆς Μοναχικῆς Παραδόσεως, ὡς ἰατρὸς ψυχῶν ἀλλὰ καὶ σωμάτων, ἔχοντας ἐκ Θεοῦ καὶ τὸ ἱαματικὸ χάρισμα. Παράλληλα καλλιέργησε τὸ ποιητικὸ, ὕμνογραφικὸ καὶ διδακτικὸ χάρισμα ἀφήνοντας ὡς πνευματικὴ παρακαταθήκη ἀναριθμητὲς σελίδες ἔμμετρου λόγου. Ἰδιαίτερος ἠγωνιστὴς διὰ τὴν ἐνίσχυση καὶ λειτουργικὴ ἐξυπηρέτηση τοῦ μικροῦ Ποιμνίου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων

Χριστιανῶν, ἀγωνιζόμενος σθεναρῶς κατὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ 1924. Καὶ αὐτὴ ἡ προσήλωση τοῦ Γέροντος στὴν πατρῶα εὐσέβεια ἦταν ἡ αἰτία γιὰ πολλὰς ἀπόπειρες συκοφαντίας, δολοφονίας καὶ δηλητηριασμοῦ ἐναντίον του. Ἐκοιμήθη ὁσιακῶς τὴν 15ῃν Ἰανουαρίου τοῦ 1943 καὶ ἐτάφη ἐδῶ εἰς τὴν Μονή⁹.

Ἰδιαίτερος σήμερον ἐν ἔτει 2024, ὅπου συμπληρώνονται ἑκατὸ ἔτη ἀπὸ τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, ἡ Ἐκκλησία μας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἶναι ἐδῶ, ἐλευθέρα καὶ ζῶσα, καὶ συνεχίζει τὸ ἔργο τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου, τὸ ποιμαντικό, ἱεραποστολικὸ καὶ σωτηριολογικὸ τῆς ἔργου σὲ πείσμα τῆς Παναγιόσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀλλὰ καὶ ὅλων αὐτῶν ποὺ πίστευαν ἢ πιστεύουν ὅτι ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Ἀγὼν ὁσημέραι φθίνει καὶ ὀδηγεῖται σὲ παρακμῆ. Χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Ὁσιος: «Τὴν πίστιν τῶν Πατέρων μας, τῶν θαυμαστῶν Ἀγίων, ποτέ δὲν θὰ ἀφήσωμεν, ποτέ δὲν θὰ δεχθῶμεν προσθήκην καὶ ἀφαίρεσιν, ἔστω γνωστὸν εἰς ὅλους. Καλῶς τὰ πάντα ἔχουσιν, οἱ Ἅγιοι ἀγίως ἐθέσπισαν, ἐδίδαξαν καὶ ἔχουσιν ἀρίστως. Ὁ γὰρ τολμῶν τὰ ἅγια ἵνα μεταρρυθμίση, νοσεῖ ἀσθενεῖαν δεινὴν, ἀσέβειαν τοῦτ' ἔστιν, τὰ ἀσεβῆ γὰρ ἀγαπᾶ, δέχεται καὶ φυλάττει»¹⁰.

Ἔτσι ἡ Θεία παρεμβολὴ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς εὐσεβείας, τὸ «ἀκαινοτόμητον πλήρωμα», συνεχίζει καὶ θὰ συνεχίζει ἐπειδὴ ὁ Τριαδικὸς Θεὸς τὸ ἐπιθυμεῖ καὶ τὸ εὐλογεῖ. Παρ' ὅλ' αὐτά, ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἶναι ἐδῶ καὶ ἀναμένει πάντοτε ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐν ἀληθείᾳ νὰ δεχθεῖ εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὸν κάθε ἄνθρωπο ποὺ ἀναζητᾶει καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν σωτηρία

του.

Ἔτσι πλέον ὁ νέος Ὁσιος Ἱερώνυμος, ἔρχεται νὰ προστεθεῖ στὴν χορεία τῶν νεοφανῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Σήμερον ἡ τῶν νεοφανῶν Ἀγίων Σύναξις ὑποδέχεται τὸν νέον μας Ὁσιον, ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος ὁ νέος Ὁμολογητῆς, ὁ συνωνόματος Ὁσιος Ἱερώνυμος ὁ ἐν Αἰγίνῃ, ἡ Ἁγία Νεομάρτυς Αἰκατερίνη ἡ ἐν Μάνδρα, ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωσήφ ὁ ἐκ Δεσφίνης, ὁ Ὁσιος Ἰωάννης ὁ ἐν Ἀμφιάλῃ ὁ νέος Ἐλεήμων ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Ἀρχιεπίσκοπος Σαγγάης ὁ Μαξίμοβιτς, ὁ Ἅγιος Φιλᾶρετος Ἀρχιεπίσκοπος Νέας Ὑόρκης ὁ Ὁμολόγητῆς καὶ ὁ Ἅγιος Γλυκερίος Ἀρχιεπίσκοπος Ρουμανίας.

Χαίρεται καὶ ἀγάλλεται ἡ μεγαλόφωνος τῶν Ὁρθοδόξων Σύναξις σήμερον, ἐδῶ στὴν ἐπὶ γῆς Στρατευομένη Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ Ἐπισήμῳ Διακηρύξει τῆς Ἀγιότητος τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἱερωνύμου.

Ἀλλ' ὦ Ὁσιε Πάτερ Ἱερώνυμε, μέμνησο πάντων ἡμῶν τῶν δεομένων, μέμνησο ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, μέμνησο ὑπὲρ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ Πατρὸς ἡμῶν καὶ ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων, τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τοῦ μοναχικοῦ τάγματος ἀλλὰ καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λείμματος τῶν Ὁρθοδόξων, μέμνησο ὑπὲρ πάντων ἡμῶν ἐν τῇ Ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ τοῦ Ἀρχιποίμενος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτῆς τῆς Βασιλείας ἧς οὐκ ἔσται τέλος.

Χριστὸς Ἀνέστη!

1. Βλ. Πάσχου Π.Β., Ἅγιοι οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ-Εἰσαγωγή στὴν Ἀγιολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκδ. γ' Ἀρμὸς, Ἀθήνα 1997, σελ.15.
2. Βλ. Πάσχου Π.Β., Ἅγιοι οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ-Εἰσαγωγή στὴν Ἀγιολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπ.π., σελ.44.
3. Βλ. Πάσχου Π.Β., Ἅγιοι οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ-Εἰσαγωγή στὴν Ἀγιολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπ.π., σελ.27.
4. Καρμίση Ἰωάννου, Τὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ἀθήναι 1952, σελ. 692.
5. Βλ. Πάσχου Π.Β., Ἅγιοι οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ-Εἰσαγωγή στὴν Ἀγιολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκδ. γ' Ἀρμὸς, Ἀθήνα 1997, σελ.33.
6. Βλ. Πάσχου Π.Β., Ἅγιοι οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ-Εἰσαγωγή στὴν Ἀγιολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπ.π., σελ. 57.
7. Πρβλ. Πάσχου Π.Β., Ἅγιοι οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ-Εἰσαγωγή στὴν Ἀγιολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπ.π., σελ. 122.
8. Βλ. Πάσχου Π.Β., Ἅγιοι οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ-Εἰσαγωγή στὴν Ἀγιολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπ.π., σελ. 128.
9. Βλ. Βιογραφία τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς Ἀσματικῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἐν Ὁσίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱερωνύμου τοῦ ἐν Ἀχαρναῖς τῆς Πάρνηθος τοῦ καὶ Κτήτορος τῆς Γυναικειᾶς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, ἔκδοσις Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ Ἑλλάδος, Ἀθήναι 2024.
10. Βλ. Ἐπιστολὲς καὶ Λόγοι τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου ὑπὸ τοῦ κ. Αντωνίου Μάρκου, στὴν Ἱστοσελίδα τοῦ Κέντρου Ἀγιολογικῶν Μελετῶν «Ὁσιος Συμεῶν ὁ Μεταφραστῆς».

Οικουμενιστικὸς Σταθμὸς: 11η Γενικὴ Συνέλευση τοῦ «Π.Σ.Ε.» στὴν Καρλσρούη τῆς Γερμανίας

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2022, πραγματοποιήθηκε ἕνα μεῖζον Οἰκουμενιστικὸ γεγονός πολὺ μεγάλης σημασίας καὶ βαρύτητας, τὸ ὁποῖο μᾶλλον δὲν προσέχθηκε μέσα στὸν καταγιγισμό τῶσων ἄλλων ἀποπροσανατολιστικῶν συμβάντων: ἡ 11η Γενικὴ Συνέλευση τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» στὴν Καρλσρούη τῆς Γερμανίας. Πρὶν ὅμως νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ αὐτό, θεωροῦμε καλὸ νὰ κάνουμε μιὰ σύντομη ἀναδρομὴ στὴν μέχρι τώρα ἐξέλιξη, γιὰ νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὰ ὅσα διαδραματίστηκαν καὶ τὸ μέγεθος τῶν εὐθυνῶν μας.

- Τὸ γνωστὸ Διάγγελμα τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» τοῦ ἔτους 1920, πρότεινε οὐσιαστικὰ τὴν ἴδρυση μιᾶς «Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν», τὴν σύμπηξη δηλαδὴ μιᾶς «Διαχριστιανικῆς Ὁμοσπονδίας», γιὰ τὴν θεσμοποίηση αὐτοῦ ποὺ διαμορφώθηκε ὡς Οἰκουμενικὴ κίνηση. Ἡ πρόταση ἀπέβλεπε στὴν ὠφέλεια, ὅπως ἔλεγε, «τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος», δηλαδὴ Ὁρθοδόξων καὶ ἐτεροδόξων, κάτι τὸ πρωτοφανὲς στὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ. Σημειωτέον, ὅτι πρὸς διευκόλυνσιν αὐτοῦ τοῦ δυσσεβοῦς ἐγχειρήματος ἀποτολμήθηκε καὶ ἡ λεγόμενη Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμιση τοῦ ἔτους 1924, γιὰ λόγους προσεγγίσεως τῶν Χριστιανικῶν κόσμων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Γιὰ νὰ ὑλοποιηθεῖ αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο Οἰκουμενιστικὸ ὄραμα καὶ νὰ προχωρήσει τελικὰ στὴν πραγμάτωσή του, προϋπέθετε ὅτι οἱ Καινοτόμοι Οἰκουμενιστὲς στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐγκολπώθηκαν τὶς ἐξῆς κύριες ἐκκλησιολογικῆς φύσεως κακοδοξίες:

α) Ἀναγνώρισαν ἀπροϋπόθετα ὡς ἔγκυρο τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, ἀσχέτως ὁμολογίας καὶ τύπου.

β) Θεώρησαν ὅτι δύνανται ὅλοι ὅσοι πιστεύουν στὸν Χριστὸ νὰ διατελοῦν σὲ συνεργασία καὶ κοινωνία.

γ) Μέσῳ δὲ τοῦ τρόπου τούτου μποροῦν ἀπὸ κοινοῦ πλέον νὰ ἀποδυθοῦν στὴν ἀντιμετώπιση τῶν διαφορῶν δεινῶν καὶ προβλημάτων ποὺ ταλανίζουν τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Ὅλοι αὐτοί, δῆθεν ὀρθόδοξοι καὶ ὄντως ἐτερόδοξοι, ἀπέκτησαν τὴν συνείδηση ὅτι συναποτελοῦν πλέον μιὰ

«Οἰκουμενικὴ Ἀδελφότητα», οἱ διαφορὲς τοὺς δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς «νόμιμες ἐκφράσεις τῆς αὐτῆς πίστεως», ὅτι ὅλοι μαζί βρίσκονται μέσα στὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄρα ἀποτελοῦν «Ἀδελφὲς Ἐκκλησίες», καὶ ὅτι ὅλοι μαζί μποροῦν νὰ παρέχουν κοινὴ μαρτυρία πίστεως καὶ νὰ διακονοῦν ἀπὸ κοινοῦ τὸν σύγχρονο κόσμον.

Ὅλα αὐτά, ὅπως γίνεται κατανοητὸ, δὲν ἀφήνουν κανένα περιθώριο γιὰ ἔκκληση Μετανοίας στοὺς αἰρετικούς, ὥστε νὰ ἐνσωματωθοῦν στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία γιὰ νὰ σωθοῦν· ὅπως ἐπίσης, καμιὰ ἀπολύτως ἀναφορὰ δὲν γίνεται στὴν Ἱεραποστολικὴ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντι ὅσων ἐξέπεσαν ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι πρέπει ἀπαραίτητα νὰ ἐπανέλθουν σὲ αὐτὸ γιὰ νὰ ἀποκτήσουν ὄντως Χριστιανικὴ ταυτότητα καὶ ὑπόστασι.

Ὁρόσημο στὴν ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως γιὰ τὴν πραγμάτωση τῆς «Διαχριστιανικῆς Ὁμοσπονδίας», βασιμμένης στὶς παραπάνω ἀντορθόδοξες ἀρχές, ἦταν ἡ ἴδρυση τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας τὸ ἔτος 1948.

Ἡ σταδιακὴ συμπερίληψη ὅλων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸ «Π.Σ.Ε.» ἕως τοῦ ἔτους 1965, ὡς «ὀργανικῶν μελῶν» του (λήγοντος τοῦ 20οῦ αἰ. ἀνακοίνωσαν τὴν ἀναστολὴ τῆς συμμετοχῆς του οἱ Ἐκκλησίες Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας), κρίθηκε (ἡ συμπερίληψη) δεόντως ὡς «ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέα», ὡς «ταπεινώσις τερατώδης» καὶ ὡς «ἀνήκουστος προδοσία» (π. Ἰουστίνος Πόποβιτς).

Οἱ ἐκ τῶν νεωτεριστῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς ἐπανελάβαν συλλογικὰ σὲ διάφορες εὐκαιρίες τὴν ἀνανέωση τῆς Οἰκουμενιστικῆς συστρατεύσεώς τους, παρὰ τὸ ὅτι σὲ κάποιες περιστάσεις παραδέχθηκαν ὅτι τὸ «Π.Σ.Ε.» ἀπομακρύνεται συνεχῶς καὶ σταθερῶς ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ Ἀλήθεια καὶ Ἡθικὴ.

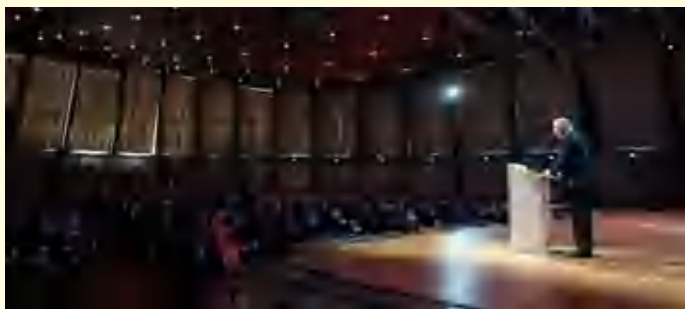
Σχετικὰ πρόσφατα, μέσῳ τῆς ψευδο-συνόδου τοῦ Κολυμβαρίου στὴν Κρήτη τὸν Ἰούνιο τοῦ 2016, ἐπιβεβαίωσαν ἐπισημῶς καὶ εὐχαρίστως τὴν τραγικὴ τους συμπερίληψη στὸ «Π.Σ.Ε.», καυχόμενοι μάλιστα ὅτι «συμβάλλουν δι' ὅλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν μέσων διὰ τὴν προώθησιν τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως καὶ τῆς συνεργασίας ἐπὶ τῶν μεζόνων κοινωνικοπολιτικῶν προκλήσεων» (§ 17 κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον»). Ἔτσι ὅμως ἀπέδειξαν τὴν σοβαρὴ πνευματικὴ τύφλωσή τους καὶ τὴν ἐθελούσια ἀποστατικὴ κατάπτωσή τους.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθεῖ ὅτι ἡ ψευδο-σύνδος αὐτὴ τοῦ 2016 διὰ τοῦ μόλις ἀναφερθέντος

κειμένου της, εισήγαγε τον όρο Οικουμενική Κίνηση (§ 4) χωρίς να αισθανθεί την ανάγκη να εξετάσει και να αξιολογήσει τί είναι αυτή ή Οικουμενική Κίνηση, ποιά ήταν ή διαδρομή και εξέλιξή της επί έναν ολόκληρο αιώνα, και κατά πόσον ωφέλησε ή έβλαψε την Ορθόδοξη Έκκλησία, βάσει βεβαίως του Πατερικού Παραδοσιακού κριτηρίου· διότι το κύριο ενδιαφέρον εστιάζεται ακριβώς σε αυτό: κατά πόσον ο σύγχρονος Οικουμενισμός είναι ή δεν είναι συμβατός με την πίστη και την ζωή της Ορθοδόξου Έκκλησίας. Η δέ επίκληση γενικώς και αορίστως της «οικουμενικής αποστολής» της Ορθοδόξου Έκκλησίας όπως εκφράσθηκε δια των Οικουμενικών Συνόδων (§ 3), δεν έχει καμία απολύτως σύνδεση και σχέση με την Οικουμενική Κίνηση, αλλά βρίσκεται ακριβώς στον αντίποδά της. Οί όμότητες λέξεις στην περίπτωση αυτή δεν βοηθούν καθόλου τους Οικουμενιστές αλλά μάλλον τους καθιστούν έτι περισσότερο αυτοκατακρίτους.

Κατόπιν όλων αυτών, εισερχόμαστε στην παρουσίαση του θέματός μας.

- Έν όψει της 11ης Γενικής Συνελεύσεως του «Π.Σ.Ε.», συνεκλήθη «Διορθόδοξη Προπαρασκευαστική Διάσκεψη» τον Μάιο του 2022 στο Παραλίμνι της Κύπρου, όπου φιλοξενήθηκε από την Μητρόπολη Κωνσταντίας και Αμμοχώστου. Στην διάσκεψη αυτή, όπως έχει επικρατήσει Οικουμενιστικώς, συμμετείχαν και οί λεγόμενοι «Ανατολικοί Ορθόδοξοι», δηλαδή οί Αντιχαλκηδόνιοι, οί όποιοι λογίζονται και αντιμετωπίζονται ειδικώς από το «Π.Σ.Ε.» ως μέλη της ευρύτερης «ορθοδόξου οικογενείας εκκλησιών»! (βλ. Ιστότοπο «Famagusta news» της 10-5-2022). Αν τούτο αποτελεί και συνιστά «ορθόδοξη προπαρασκευή», μπορούμε να συμπεράνουμε τί είδους «ορθοδοξία» θά εκόμιζε αυτή ή «οικογένεια εκκλησιών» στην Γενική Συνέλευση του «Π.Σ.Ε.»!...

Η 11η Γενική Συνέλευση του «Π.Σ.Ε.» συνεκλήθη στην Καρλσρούη της Γερμανίας από 31 Αυγούστου – 8 Σεπτεμβρίου 2022, με γενικό θέμα: «Η αγάπη του Χριστού κινεί τον κόσμο προς τή συμφιλίωση και ένότητα». Συγκέντρωσε περισσότερους από 4.000 συμμετέχοντες, προερχόμενους από 120 χώρες του κόσμου και αντιπροσωπεύοντες 352 «εκκλησίες-μέλη». Η Έκκλησία της Ελλάδος του Νέου Ημερολογίου εκπροσωπήθηκε από πολυμελή αντιπροσωπία με επικεφαλής τον μητροπολίτη Νέας Ίωνίας και Φιλαδελφείας Γαβριήλ. Στο τέλος των εργασιών της Συνελεύσεως εγκρίθηκε «Δήλωση», ή όποια «καλεί για παγκόσμια κατάπαυση του πυρός και ανανεωμένη δέσμευση για ειρήνη» (βλ. Ιστότοπο ecclesia.gr, «Ιερά Σύνοδος», «Επιτροπές»,

στήλη «Συνοδικής Έπιτροπής επί των Διορθοδόξων και Διαχριστιανικών Σχέσεων», ένότητα: «Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών»).

Της αντιπροσωπίας του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ήγήθη ο μητροπολίτης Χαλκηδόνος Έμμανουήλ, ο δέ Οικουμενιστής πατριάρχης Βαρθολομαίος άπηύθυνε χαιρετισμό τηλεδιασκεπτικώς, συμμετείχαν αντιπρόσωποι έπισήμων τοπικών ορθοδόξων εκκλησιών, καθώς και ο Πατριάρχης Αντιοχείας Ίωάννης. Ο Χαλκηδόνος Έμμανουήλ στο μήνυμά του προς την Συνέλευση μίλησε περί της «θυσιαστικής αγάπης του Χριστού», περί της «κλιματικής αλλαγής» και άλλων τοιούτων, έκλεισε δέ ως έξης: «ο δίχασμός μεταξύ των Χριστιανών στον όποιο σκοπεύουμε να ανταποκριθούμε προσευχόμενοι για την Ένότητα των Έκκλησιών, είναι μία πνευματική πληγή, με κοινές ευθύνες –είτε αποδεκτές είτε όχι» (βλ. Ιστότοπο «Orthodox Times» της 1-9-2022).

Αυτήν ακριβώς την Οικουμενιστική κακοδοξία είχε έπισημάνει πρό μισού αιώνας ο Άγιος Μητροπολίτης Φιλάρετος της Ρωσικής Διασποράς, όταν έγραφε τά έξης στην «Δευτέρα Έπιστολή Πόνου» προς τους Προκαθημένους και τους Αρχιερείς όλων των έπισήμων τοπικών Ορθοδόξων Έκκλησιών την Μεγάλη Τεσσαρακοστή του 1972: «Υπό το πρίσμα της Οικουμενικής Κινήσεως είναι αυτονόητον, ότι άμφότεραι αί πλευραι (Ορθοδόξων και Αίρετικών) τυγχάνουν ισοδυνάμως έν δικαίω και έν άδικω, και τούτο εφαρμόζεται έξ ίσου εις τε τους Καθολικούς και τους Προτεστάντας» (βλ. ήμέτερο έργο, Ο Άγιος Φιλάρετος της Ρωσικής Διασποράς – Ένας Σύγχρονος Άσκητής και Όμολογητής Ίεράρχης, 2015, σελ. 174).

Οί εργασίες της Συνελεύσεως στην Καρλσρούη περιελάμβαναν συζητήσεις για ευρύτατο φάσμα θεμάτων που αντιμετωπίζει ή ανθρωπότητα, επίσης ομάδες μελέτης και εργασίας, «στρογγυλές τράπεζες», κοινές προσευχές, ποικίλες έκδηλώσεις και «καλλιτεχνικά δρώμενα» -έννοείται μέσα σε ένα καθαρά κοσμικό πλαίσιο, συνεντεύξεις τύπου, όπως και σειρά Ψηφισμάτων για τον πόλεμο στην Ουκρανία και σε άλλες περιοχές, για τους ίθαγενείς πληθυσμούς

που απειλούνται ή υφίστανται διακρίσεις σε διάφορα μέρη του κόσμου, για την Οικολογία, για την «υπέρβαση της ξενοφοβίας και του ρατσισμού» κ.λπ. Επίσης, συζητήθηκαν θέματα για την αλληλεγγύη προς τους διωκόμενους Χριστιανούς σε διάφορα μέρη του κόσμου, για την θέση των Χριστιανών στους Αγίους Τόπους, για την ειρηνική συμβίωση στην Ευρώπη, για «τις συνέπειες της πανδημίας του covid-19» κ.ά. Δεν έλειψε φυσικά η καθιερωμένη παρουσία ιθαγενών χορευτών με τις έξωτικές τελετές τους, όπως και αντιπροσώπων άλλων θρησκειών, έφ' όσον οι Διαθρησκειακές σχέσεις αποτελούν σημαντική παράμετρο του «Π.Σ.Ε.».

Ειδικώς ως προς το Ουκρανικό, περίοπτη θέση είχαν οι αντιπρόσωποι της υπό τον φερόμενο ως Κιέβου Έπιφάνιο «Ορθοδόξου Έκκλησίας της Ουκρανίας», προκειμένου βεβαίως να μεταφέρουν την δική τους έκδοση ως προς τα διαδραματιζόμενα στην χώρα τους, σύμφωνα με την επικρατούσα γενικώς Δυτική άποψη και αντίληψη.

Όμως, επειδή έτέθη έξ αρχής άμφισβήτηση για το βάσιμο συμμετοχής της αντιπροσωπίας του Πατριαρχείου Μόσχας στην Γενική αυτή Συνέλευση, υπήρξε συνάντηση της ήγεσίας του «Π.Σ.Ε.» με την αντιπροσωπία του έν λόγω Πατριαρχείου την 1-9-2022, «κατά την όποιαν υπογραμμίσθηκε ότι το ΠΣΕ όφείλει να παραμείνει άνοικτός χώρος για διάλογο όλων των Χριστιανών και δέν μπορεί καν λόγος να γίνει για κάποιου είδους άπομόνωση της αντιπροσωπίας της Ρωσικής Όρθοδόξου Έκκλησίας στην Γενική Συνέλευση» (βλ. Ιστότοπο Όρθοδόξου Έκκλησίας της Ρωσίας, Ειδήσεις, 8-9-2022: «Όλοκληρώθηκε ή ΙΑ' Γενική Συνέλευση του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών»).

Έκ τούτου καταλαβαίνουμε ότι το Πατριαρχείο Μόσχας φοβούμενο πιθανή άπομόνωση ή άκόμη και άποπομπή του από το «Π.Σ.Ε.», λόγω του πολέμου στην Ουκρανία, θεωρεί δυστυχώς έπιτυχία το γεγονός ότι δέν υφίσταται κυρώσεις, οί όποιες έστω και άκον θα το άπομάκρυναν από τον παναιρετικό αυτό Διαχριστιανικό Όργανισμό. Πάντως, για να μετριάσει τους πιθανούς ένδοιασμούς στον χώρο του, το έν λόγω Πατριαρχείο έγραψε στο ως άνω δημοσίευμά του ότι, «οί αντιπρόσωποι άναγνώρισαν τις υφιστάμενες μεταξύ των μελών του ΠΣΕ θεολογικές, κανονικές και λοιπές διαφορές, ώστόσο έξέφρασαν την έπιθυμία να συνδράμουν και έφεξης από κοινού στην άνάπτυξη της διαχριστιανικής συνεργασίας και της μαρτυρίας του κόσμου για την ευάγγελική διδασκαλία». Καμιά δέ άναφορά δέν έκαναν στην «Δήλωση για την Ένότητα» της Γενικής Συνελεύσεως, περι της όποιας άναφερόμεθα έν συνεχεία, ώστε να διαφοροποιηθούν έπίσημα από τον αίρετικό χαρακτήρα της.

• Σημειωτέον, ότι στο νέο όκταμελές προεδρείο του «Π.Σ.Ε.», έξελέγη και ό μητροπολίτης Κωνσταντίας και

Άμμοχώστου Βασίλειος της Έκκλησίας της Κύπρου, θέση που έως τώρα κατείχε ό μητροπολίτης Τιργοβιστίου Νήφων του Πατριαρχείου Ρουμανίας.

• Αυτό όμως που μάς ένδιαφέρει περισσότερο, είναι ή βσέλιδη «Δήλωση για την Ένότητα» (Unity Statement), ή όποια ένεκρίθη από την Συνέλευση (Document No A 05 rev 1, στον έπίσημο Ιστότοπο του «Π.Σ.Ε.»). Η Δήλωση αυτή, σύμφωνα με την Οικουμενιστικής κατευθύνσεως Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών Βόλου: «συνόψισε τους θεολογικούς άξονες που πρέπει να διέπουν την προσπάθεια των Χριστιανών για την άποκατάσταση της μεταξύ τους κοινωνίας» (βλ. Δελτίο Τύπου της 22-9-2022 στον Ιστότοπο αυτής).

Παραδόξως, στην σχετική ένότητα περι του «Π.Σ.Ε.» της «Συνοδικής Έπιτροπής έπί των Διορθοδόξων και Διαχριστιανικών Σχέσεων» στον Ιστότοπο της Έκκλησίας της Ελλάδος, ένω αρχικώς δημοσιεύθηκε σχετική άναφορά στο κείμενο αυτό με παραπομπή στο άγγλικό πρωτότυπο, κατόπιν το δημοσίευμα αυτό «έξαφανίσθηκε» (!) και πλέον δέν υπάρχει! Αλήθεια, τί σημαίνει αυτή ή παράδοξη συμπεριφορά; Γιατί αυτή ή ξαφνική έξαφάνιση; Άς άναρωτηθει ό κάθε καλοπροαίρετος άναγνώστης, και άς έξαγάγει τα συμπεράσματά του, βάσει και όσων θα άκολουθήσουν έν συνεχεία...

Τι κείμενο είναι λοιπόν αυτό, περι του όποιου ή μέν Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών Βόλου μάς βεβαιώνει ότι συνοψίζει τους «θεολογικούς άξονες» (!) της προσπάθειας «για άποκατάσταση της κοινωνίας μεταξύ των Χριστιανών», ένω ή καθ' ύλην άρμόδια «Συνοδική Έπιτροπή» της Καινοτόμου Έκκλησίας της Ελλάδος σπεύδει να το «ρίψει στην λήθη», διότι προφανώς προξενούσε ή ανεμένετο να προξενήσει τριγμούς και προβλήματα έντός αυτής;

Ήδη πάντως ή Οικουμενιστική άναφορά από την Ακαδημία του Βόλου περι «άποκαταστάσεως κοινωνίας», και όχι κατά Θεόν ένότητος διά της εισαγωγής έν μετανοία των άλλωτριωμένων έτεροδόξων στον Οίκο του Πατρός, καταδεικνύει πασιφανώς το Οικουμενιστικό πιστεύω και όραμα. Διότι και το κείμενο περι της Ένότητος αυτής της Γενικής Συνελεύσεως του «Π.Σ.Ε.» άπηχει τον ίδιο ακριβώς άπαράδεκτο τρόπο σκέψεως των προηγούμενων παρομοίων Γενικών Συνελεύσεων που είχαν προηγηθεί στο Πόρτο Άλέγκρε της Βραζιλίας (2006) και στο Μπουσάν της Νοτίου Κορέας (2013).

Τά κατά πάντα άπορριπτέα και καταδικαστέα

έκείνα κείμενα από Ὁρθοδόξου πλευρᾶς εἶχαν δεχθεῖ τότε τὴν σφοδρὴ κριτικὴ κάποιων ἐκ τῶν θεωρουμένων ὡς «παραδοσιακῶν Ἀρχιερέων» τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, διότι ὅπως ἀνέφερε εἰς ἐξ αὐτῶν, «ἐλλείπει ἐκπεφρασμένης καὶ ἐπισήμου ὀρθοδόξου διαφοροποιήσεως» ἐθεωροῦντο (καὶ θεωροῦνται) ὡς «κοινὴ ὁμολογία» τῶν μελῶν τοῦ «Π.Σ.Ε.», «δυστυχῶς, καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»!

Δηλαδή τότε ὑπῆρχε πρόβλημα, καὶ τώρα πού τὰ πράγματα ὅλο καὶ χειροτερεύουν, δὲν ὑπάρχει; Παρῆλθε ἐξάμηνον ἀπὸ τὴν «Δήλωση Ἐνότητος» τοῦ «Π.Σ.Ε.» στὴν Καρλσρούη καὶ οὐδεὶς μέχρι σήμερα –ἀπ’ ὅσο γνωρίζουμε- ἐπέδειξε τὴν εὐαισθησία νὰ ἐκφράσει τὴν σοβαρὴ κριτικὴ ἀποτίμηση αὐτῆς, ὅπως καὶ τὴν διαφοροποίηση, καὶ βεβαίως ὄχι μόνον νὰ ἀρκεσθεῖ σὲ αὐτό, ἀλλὰ νὰ ἀναλάβει τὶς σοβαρὲς εὐθύνες πού τοῦτο συνεπάγεται, διότι διαφορετικὰ συνεχίζεται ἕνας ἀτέρμων χαρτοπόλεμος χωρὶς κανένα οὐσιαστικὸ ἀποτέλεσμα.

Ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, μετὰ καὶ τὴν ψευδο-σύνοδο τοῦ Κολυμβαρίου, ἡ ὁποία παρέσχε ἐγκριση τῆς αἰρετικῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἡ δραματικὴ κατάπτωση δὲν φαίνεται νὰ συναντᾷ ἔστω καὶ τὴν στοιχειώδη ἀντίδραση ἐκ τῶν ἔσω!...

Παρουσιάζουμε ἐν τούτοις τὰ κύρια σημεῖα τοῦ αἰρετικοῦ αὐτοῦ Κειμένου τῆς Δηλώσεως περὶ Ἐνότητος, τῆς «κοινῆς ὁμολογίας» δηλαδὴ τῶν «μελῶν-ἐκκλησιῶν» τοῦ «Π.Σ.Ε.» (τί ἄλλο εἶναι ἕνα κείμενο πού συνομολογεῖται;), γιὰ νὰ κατανοηθεῖ τὸ μέγεθος τῆς ἐκτροπῆς τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐξακολουθοῦν ἐν τούτοις νὰ φέρονται ἐξουσιαστικῶς, ὅπως καὶ τιμωρητικῶς ἐναντι κάθε Ὁρθοδόξου ἀντιδράσεως ὀποθενδήποτε προερχομένης πρὸς μείζον κρῖμα αὐτῶν.

Προηγουμένως, τίθεται τὸ ρητορικὸ ἐρώτημα: πῶς γιὰ τοὺς Νεοημερολογίτες εἶναι στ’ ἀλήθεια ἐν Χριστῷ ἀδελφοί τοὺς οἱ 352 «ἐκκλησίες» τοῦ «Π.Σ.Ε.», ἀλλ’ ὄχι οἱ Ἀντι-οικουμενιστῆς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀλλοῦ, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται μὲ περιφρόνηση καὶ ἀπαξίωση; Εἶναι λοιπὸν οἱ ἑταῖροι τοὺς στὸ «Π.Σ.Ε.» «βαπτισμένοι» καὶ τοὺς δέχονται στὶς τελετὲς τοὺς κανονικά, ἀλλ’ ὄχι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου οἱ τηροῦντες κατὰ τύπον καὶ οὐσίαν τὰ τῆς Πίστεως; Πῶς νὰ χαρακτηρισθεῖ αὐτὴ ἡ ὑπερμεγέθης ἀσυνέπεια καὶ ποιά σκοπιμότητα ὑπηρετεῖ;

Ἐμεῖς πάντως δὲν θὰ παύσουμε –μὲ πόνο καὶ ἀγάπη- νὰ ὀρθοτομοῦμε τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας, ὄχι γιὰ νὰ διαπομπεύσουμε καὶ νὰ αὐτο-δικαιωθοῦμε, ἀλλὰ ἀπὸ χρέος εὐθύνης ἐναντι τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας τὴν ὁποίαν παιδιόθεν ὑπηρετοῦμε μὲ ὅλες τὶς μικρὲς δυνάμεις μας, ὅπως καὶ ἐναντι τῶν ἀνθρώπων.

- Τὸ κείμενο τῆς «Δηλώσεως γιὰ τὴν Ἐνότητα» εἶναι ἕνα καθαρὰ Οἰκουμενιστικὸ/Οὐμμανιστικὸ διάγγελμα, χωρὶς καμιά οὐσιαστικὰ κάθετη ἀναφορὰ στὸν Θεὸ ὡς ἀρχικὸ καὶ ἔσχατο παράγοντα Ἐνότητος, χωρὶς καμιά ἔνδειξη ἢ διάθεση καὶ προσμονὴ γιὰ ἔνωση καὶ κοινωνία μαζί Του στὴν αἰωνιότητα. Ὅλο τὸ περιεχόμενο ἀναφέρεται ὀριζοντίως στὸ τί ζοῦμε, τί ἤδη βιώνουμε («ἀτελὴς κοινωνία ἐκκλησιῶν» μὲ σαφῆ ἀποδοχὴ τοῦ βαπτίσματος ἀπάντων), τί προσδοκοῦμε ὡς κλήση ἐνότητος ἐδῶ στὴν γῆ, μὲ ἀποδοχὴ καὶ νομιμοποίηση τῶν «θεολογικῶν ποικιλιῶν» («ἐνότητα σὲ πλοῦτο ποικιλομορφίας»), οἱ ὁποῖες ὀφείλονται σὲ διάφορες «θεολογικὲς παραδόσεις» καὶ σὲ διάφορους πολιτικο-εθνικο-ιστορικοὺς παράγοντες· ἐπὶ τοῦ παρόντος βιώνεται «ἀνταλλαγὴ δωρεῶν καὶ ἀμοιβαίας συσχετίσεως», σὲ περίπτωσι δὲ ἀπομακρύνσεως ἀλλήλων, «θὰ ὑπάρξει πτωχοποίησης ἀπάντων»!

Ἡ «πορεία ἐνοποιήσεως τῶν ἐκκλησιῶν» τίθεται στὴν ὑπηρεσία ἐνοποιήσεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς δημιουργίας. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τίθεται ἐπίσης στὴν ὑπηρεσία τῆς ὠθήσεως γιὰ συμφιλίωση καὶ ἐνότητα. Θεωρεῖται ὅτι ἤδη ὑπάρχει συμφωνία τῶν «μελῶν ἐκκλησιῶν» σὲ περισσότερα σημεῖα ἀπὸ ὅσα ὑπάρχει διαφωνία σὲ ὄψεις τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, τῆς κατανοήσεως τῶν μυστηρίων καὶ τῆς προσταγῆς γιὰ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον.

Ἐκφράζεται ἀκόμη ἡ βαθιὰ δέσμευση γιὰ τὴν ἐνότητα, τὴν «οἰκουμενικὴ πνευματικότητα» καὶ τὴν ἐκκλησιολογία, μὲ ἐναρκτήριο σημεῖο τὸ βάπτισμα. Γίνεται λόγος περὶ κοινῆς σκέψεως τοπικὰ καὶ παγκόσμια γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ὅπως καὶ κοινῆς διακηρύξεως τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς διακονίας τοῦ κόσμου. Ἡ κοινὴ πορεία τοὺς θεωρεῖται «κοινὸ προσκύνημα» πού βέβαια προβλέπει «κοινὴ προσευχὴ».

Βεβαιώνεται ὅτι «ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ

πνευματική πηγή της Οικουμενικής κινήσεως» -όμως υπάρχει Αγάπη Χριστού χωρίς Αλήθεια Χριστού;- ο Όποιος -σύμφωνα με την «Δήλωση»- μᾶς ζητεί να συμβαδίζουμε, μᾶς υποχρεώνει να συμπροσευχόμαστε και μᾶς ὠθεῖ νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν πρόσκλησή Του νὰ εἴμαστε ἓνα στὸ πνεῦμα καὶ στὸν νοῦ. Ἡ ποιότητα τῆς σχέσεως «μεταξύ μας καὶ μεταξύ τῶν ἐκκλησιῶν μας» θὰ ἐμπνεύσει τὸ ταξίδι μας καὶ τὴν συνεργασία μας πρὸς τὴν «πλήρη ὁρατὴ κοινωνία γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς προσευχήθηκε (Ιω. 17:20-23)». Τονίζεται ὁ ὅρος «Οἰκουμενισμὸς τῆς καρδιάς» καὶ ἐπίσης περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἔννοια τῆς «μετανοίας», ἡ ὁποία «θὰ καθάρει καρδιά, νοῦ καὶ θέληση γιὰ ἀληθινὸ ἐναγκαλισμὸ ἀλλήλων καὶ γιὰ μαρτυρία ἀγάπης στὸν κόσμο».

Ἐκφράζονται ἐπίσης εὐχές γιὰ τὴν ἀπὸ κοινῶ ἀντιμετώπιση τῶν κινδύνων καὶ τῶν δεινῶν τοῦ κόσμου καὶ γιὰ προσφορά ἀλλήλων πρὸς ἀλληλο-ενδυνάμωση σὲ μιὰ «μεταμορφωτικὴ μαθητεία». Ὅπως ἐπίσης καὶ εὐχές, γιὰ ἓναν κόσμο χαρᾶς, δικαιοσύνης καὶ εἰρήνης.

- Ὅλη αὐτὴ ἡ Οἰκουμενιστικὴ φλυαρία, καθαρὰ προτεσταντικῆς φύσεως, κατανοοῦμε ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν δύναται νὰ θεωρηθεῖ ὅτι ἐκφράζει στοιχειωδῶς τὴν Ὁρθόδοξη θέση καὶ μαρτυρία. Γιὰ νὰ μὴν παραθέσουμε δὲ δική μας ἀνάλυση περὶ τούτου, ἀρκούμαστε στὴν προσαγωγή τῆς μαρτυρίας τοῦ περιφήμου Καθηγητοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς Θεολογίας καὶ ἐμπειρικοῦ Διδασκάλου τῆς Πίστεως ἁγίου Γέροντος Ἰουστίνου Πόποβιτς, ἡ ὁποία εἶναι καταπέλτης:

«Ἄφου οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα, τότε διὰ τὸν παπικὸν-προτεσταντικὸν Οἰκουμενισμὸν μὲ τὴν ψευδοεκκλησίαν του καὶ τὸν ψευδοχριστιανισμὸν του δὲν ὑπάρχει διέξοδος ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδόν του, ἄνευ ὀλοψύχου μετανοίας ἐνώπιον τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας Του. Ἡ μετάνοια εἶναι τὸ φάρμακον δι' ἐκάστην ἁμαρτίαν, φάρμακον δοθὲν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν μόνον Φιλάνθρωπον.

Ἄνευ τῆς μετανοίας καὶ τῆς εἰσδοχῆς εἰς τὴν Ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀφύσικον καὶ ἀδιανόητον νὰ ὀμιλῇ τις περὶ τῆς ἐνώσεως “τῶν Ἐκκλησιῶν”, περὶ τοῦ διαλόγου τῆς ἀγάπης, περὶ τοῦ intercommunio (διακοινωνίας). Τὸ σπουδαιότερον ὅλων εἶναι νὰ γίνῃ τις “σύσσωμος” τοῦ Θεανθρωπίνου σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τούτου κοινωνὸς τῆς ψυχῆς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ κληρονόμος ὅλων τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν τοῦ Θεανθρώπου».

Καὶ συνεχίζει οὐρανοσόφως: «Ὁ γυμνὸς ἠθικιστικὸς μινιμαλισμὸς καὶ ὁ ἀνθρωπιστικὸς εἰρηνισμὸς τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ πράττουν μόνον ἓν πρᾶγμα: φέρουν εἰς φῶς τὰς φυματικὰς οὐμανιστικὰς ρίζας των, δηλαδὴ τὴν ἀρρωστημένην φιλοσοφίαν των καὶ τὴν κατ' ἄνθρωπον, “κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων” (Κολ. 2, 8), ἀνίσχυρον ἠθικὴν των. Φανερῶνουν ἐπὶ πλέον τὴν κρίσιν τῆς ἀνθρωπιστικῆς πίστεως των εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δοκητικὴν ἀναισθησίαν των διὰ τὴν ἰστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ διὰ τὴν ἀποστολικὴν

καὶ καθολικὴν συνέχειάν της, ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἐν τῇ χάριτι. Ὁ δὲ ἀποστολικὸς ἀγιοπατερικὸς θεονοῦς καὶ ἡ ὀρθοφροσύνη εὐαγγελίζονται διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ τὴν ἐξῆς ἀλήθειαν τῆς πίστεως: “Ἡ γὰρ πίστις βᾶσις ἐστὶ τῶν μετ' αὐτὴν, ἐλπίδος λέγω καὶ ἀγάπης, βεβαίως τὸ ἀληθὲς ὑφεστῶσα” (PG 90, στλ. 1189A)» (βλ. Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμὸς, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχαγγέλων Τσέλιε, Βάλιεβο-Σερβία, ἄ.χ., σελ. 225, 227-228).

Κατόπιν τούτων, εἶναι πασιφανὲς ὅτι οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῆς μετὰ ἓναν αἰῶνα ἀκατασχέτου Οἰκουμενιστικῆς δραστηριότητος καὶ διαβρώσεως, ὑπέστησαν πνευματικὴ ἀναισθησία καὶ ἀφαίμαξη. Ἔχασαν τὰ κριτήρια καὶ περιεπλάκησαν σὲ δίνῃ οἰκτρῆ ἀντι-εκκλησιαστικότητος καὶ ἡ διαπίστωση αὐτὴ εἶναι πάρα πολὺ στενόχωρη καὶ ἀπογοητευτικὴ.

Ἄς ἀναλογισθοῦν ὅτι ὄχι ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ εὐτελεῖς, ἀλλ' ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καλεῖ αὐτοὺς σὲ μετάνοια καὶ διόρθωση ἐσπευσμένως: Εἶναι ὥρα ἐγέρσεως ἀπὸ τὸν λήθαργο τῆς Οἰκουμενιστικῆς ναρκώσεως!

Ἐμεῖς ἀρκούμαστε σὲ μιὰ ὑμνολογικὴ ὑπενθύμιση ἀπὸ τὸν πνευματοφόρο κάλαμο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, γιὰ νὰ στρέψουμε τὴν προσοχὴ ὅλων στὴν λησμονημένη μαθητεία μας, ἂν πράγματι ποθοῦμε τὴν αἰώνιο σωτηρία ἐν τῇ ἀγίᾳ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ:

«Δεῦτε καθαρὰ τὴν καρδιά, καὶ νηφαλέα διανοία, τῆς τοῦ Βασιλέως θυγατρὸς, τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὠραιότητα, ὑπὲρ χρυσίον λάμπουσαν, κατανοοῦντες μεγαλύνωμεν.

Χαίρε καὶ εὐφραίνου ἡ Νύμφη (Ἐκκλησία), τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγῶς, τοῦ σοῦ Νυμφίου τὴν ὠραιότητα, σὺν τῷ λαῷ σου κράζουσα· Σὲ ζωοδότα μεγαλύνωμεν» (βλ. Μηναιὸν Δεκεμβρίου θ', Κανόνας τῶν Ἐγκαινίων, Ωδὴ θ').

Μόνον διὰ τῆς τοιαύτης πνευματικῆς ἐπιγνώσεως, ἀνακαινίσεως καὶ στάσεως θὰ εἴμαστε ἀληθινοὶ Μάρτυρες καὶ Ὁμολογητῆς τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας στοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν. Ἡ μετανοητικὴ, μεταμορφωτικὴ, δοξολογικὴ, καθάρσιος στάση καὶ ἀποστολὴ ἐξαγιάζει ἐμᾶς καὶ τὸ περιβάλλον μας καὶ διαχέεται εὐρύτερα σὲ ὅσους καλοπροαιρέτους ἀνθρώπους ἔχουν τὰ κριτήρια καὶ τίς προϋποθέσεις γιὰ ἀναγέννηση «ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος» (Ιω. 3, 5). Ἀμήν!

+Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ΚΛΗΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εορτή Αγίας Τριάδος

Την Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος, 11/24-06-2024, πανηγύρισαν Ναοί και Μονές τής Έκκλησίας μας.

Στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Ζωγράφου τών ιερών Ακολουθιών προέστη ό Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερώντιος τέλεσε τήν Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στην Ιερά Μονή Αγίας Τριάδος Νέας Πεντέλης Αττικής

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε στον πανηγυρικό Έσπερινό τής παραμονής και στην Ιερά Λιτανεία στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Λιβαδειάς. Τήν δέ κυριώνυμο

ήμέρα προεξήρχε τής Θείας Λειτουργίας στό πανηγυρίζον Καθολικό τής Αγίας Τριάδος τής Ιεράς Μονής Αγίων Ταξιαρχών Κάντζας Αττικής.

Στήν Ιερά Μονή Αγίας Τριάδος στην Μενδενίτσα Φθιώτιδος μετέβη ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Φώτιος, όπου τέλεσε τήν Αρχιερατική Θεία Λειτουργία.

Στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος στα Κύργια Δράμας, τών ιερών Ακολουθιών προέστη ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων και Μαρωνείας κ. Αμβρόσιος.

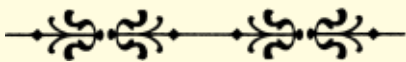
Στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Τριάδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν θέση Μαγούλες Δένδρων, πλησίον τῆς Γιάννουλης, ἔξω ἀπὸ τὴν Λάρισα, τὴν ἐορτὴα Θ. Λειτουργία μετὰ θείου Κηρύγματος καὶ ἱερᾶς Λιτανείας, καθὼς καὶ Τρισαγίου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Προκατόχου του Μητροπολίτου κυροῦ Ἀθανασίου, τέλεσε ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης μετὰ τοῦ Αἰδ. Πρωτ. π. Γεωργίου Κοντοθανάση.

Στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Πάντων Βύρωνος στὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ χοροστάτησε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος, ἐνῶ ἀνήμερα προέστη στὴν Ἱερὰ Λιτανεία.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Πάντων Θηβῶν.

Ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων

Τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, 17/30-06-2024, πανηγύρισαν Ναοὶ καὶ Μονῆς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος μετέβη στὴν Πάτρα, ὅπου προέστη τοῦ Ὁρθρου καὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Πάντων. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε Ἱερὰ Λιτανεία.

Στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Πάντων Κατερίνης στὸν Ἑσπερινὸ χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος, ἐνῶ ἀνήμερα τέλεσε στὴν Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν ὁμώνυμο ἐορτάζοντα Ἱερὸ Ναὸ τῆς Πτολεμαΐδος.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία καὶ Ταφή τοῦ μακαριστοῦ Πρεσβυτέρου π. Δημητρίου Ράϊκου

Τὴν Δευτέρα, 4/17-06-2024, τελέσθηκε ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία καὶ Ταφή τοῦ μακαριστοῦ Πρεσβυτέρου π. Δημητρίου Ράϊκου στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ταξιαρχῶν Κάντζας Ἀττικῆς. πανηγύρισαν Ναοὶ καὶ Μονές τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐπὶ τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Πάντων στὰ Σφυρέϊκα Ἀγρινίου τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός.

Ὁ μακαριστὸς π. Δημήτριος ἐκοιμήθη τὴν ἡμέρα τῆς Αναλήψεως τοῦ Κυρίου, ὕστερα ἀπὸ τετράμηνη δοκιμασία.

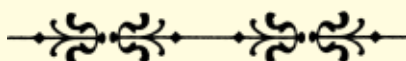
Ἐπὶ τὴν Ἐξόδιο προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου καθὼς καὶ ἀρκετῶν ἱερέων.

Ἐπὶ τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Πάντων Ζακύνθου τὴν Θεία Λειτουργία τέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος.

Ἐπὶ τὸν ἐπικήδειο λόγο ἐκφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος κ. Χρυσόστομος. Ἐκ μέρους τῆς οἰκογένειας ὠμίλησε ἡ κόρη τοῦ μακαριστοῦ Ἱερέως, κ. Δήμητρα Ράϊκου ἢ ὅποια σκιαγράφησε τὴν προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ πατρός της, καὶ ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος Νέων, ἰδρυτῆς τῆς ὁποίας ὑπήρξε ὁ μακαριστὸς π. Δημήτριος, σύντομη ἀναφορὰ ἔκανε ἡ κ. Γαρυφαλιᾶ

Παπαδοπούλου, ή οποία αναφέρθηκε στα πνευματικά χαρίσματα του π. Δημητρίου καθώς και στην αγάπη του στους νέους.

Εν συνεχεία οί Κληρικοί, ή οικογένεια και τὰ πολλά πνευματικά τέκνα του μακαριστού που κατέκλυσαν τὴν Μονή, ἔδωσαν τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ στὸν Πνευματικὸ τους Πατέρα.

Τέλος δὲ πραγματοποιήθηκε ἡ Ταφή του μακαριστοῦ Ἱερέως μας ὄπισθεν τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς.

Ὁ μακαριστὸς Πρεσβύτερος π. Δημήτριος Ραΐκος ἐγεννήθη στὶς 12 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1956 στὴν Ἀλεξανδρούπολη. Σὲ μικρὴ ἡλικία ἐνυμφεύθη τὴν σύζυγό του Εὐαγγελία μὲ τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησαν δεκατρία παιδιά καὶ δώδεκα ἐγγόνια. Ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ πρεσβύτερος στὴν Θεσσαλονίκη τὸ 1983, καὶ ἔκτοτε διακόνησε μὲ θυσιαστικότητα, αὐταπάρνηση καὶ ἱερὸ ζῆλο πολλὰ Παραρτήματα καὶ Ἐνορίες τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως τὸν Ἱερὸ Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Περιστερίου, τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Αἰκατερίνης Ἀθηνῶν, τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Σάββα Γαλατσίου, τὸν Ἱερὸ Ναὸ Τιμίου Προδρόμου Λουτουφίου, τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Μαρκοπούλου κ.α. Ἰδρυσε στὴν Ἀθήνα τὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ Κοινότητα Νέων, ὅπου καὶ πραγματοποιοῦσε κηρύγματα στους νέους καὶ ἐπιτελοῦσε ἀνελλιπῶς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱεραῖς Ἐξομολογήσεως.

Ἡ ἀνεξικακία, ἡ ἀνιδιοτέλεια καθὼς καὶ ἡ θυσιαστικὴ του διακονία στὴν Ἐκκλησία καὶ στὸν ἄνθρωπο ἦταν ἀπὸ τὶς ἀρετὲς ποὺ τὸν κοσμοῦσαν.

Ἡ μνήμη του νὰ εἶναι αἰωνία!

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928. Δημοσιογραφικὸν Ὅργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Περίοδος Γ' ἔτος 74ον Τεύχος 1040 Μάιος-Ἰούνιος 2024. Ἰδρυτής: Ἀνδρέας Βαπορίδης (+ 1976). Ἐκδότης: Ἡ Α.Μ. ὁ Αρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Διευθυντής: † Ὁ Δημητριάδος Φώτιος. Διεύθυνσις: Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Συνδρομαί: Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 15 εὐρώ, Ἐξωτερικοῦ 25 \$ Η.Π.Α. Τιμὴ φύλλου 1 εὐρώ. ISSN: 1107-6763. Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ.: 2103828280 - Fax: 2103847365, www.ecclesiagoc.gr, e-mail: ecclesiagoc@gmail.com Τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται εἰς τὴν διεύθυνσιν. Συνδρομαί: Τραπεζικὸς Λογαριασμὸς Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς Ἑθνικὴν Τράπεζαν (IBAN): GR0301100400000004029602812, ΚΩΔ. SWIFT ΤΡΑΠΕΖΗΣ (BIC): ETHNGRAA